

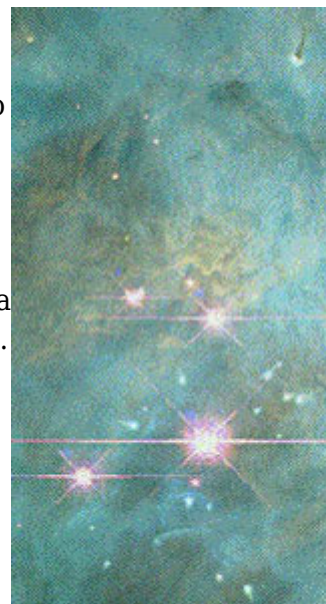
Myšlení, slova, skutky

I. Myšlení...

Na začátku každého dne ve Stvoření je myšlenka. O její síle bylo napsáno již mnoho knih, natočena řada filmů a hlavně namluveno spoustu řečí. Přenos myšlenek (telepatie) je věcí všeobecně známou a funguje více či méně u každého z nás, ať si to již uvědomujeme či nikoliv. Málokdo si však připustí, že drtivá většina všeho kolem nás, ať je to dobré nebo špatné, je právě dílem našeho myšlení. Právě naše myšlenky nám můžou pomoci nebo nás zničit. Bez nich nemůže být nic hmotného. Jakou sílu v myšlence vysíláme, taková se k nám vrací a je mnohonásobně větší.

Podivujeme se, jak je naše Země vydrancovaná, jak špatné je životní prostředí, všude kolem je spousta zla, vraždy a krádeže jsou na denním pořádku, násilí, drogy, potraty... to všechno odsuzujeme a raději o tom nechceme ani slyšet. Ani na chvíli si však nepřipustíme, že i my na tom máme svůj díl viny.

„Za to můžou ti ostatní, já přece nic špatného nedělám, chodím poctivě do práce, také do kostela a pravidelně se modlím, nikoho jsem nezabil a nic neukradl, tak co.“ Každý z nás si něco podobného také určitě řekne. A přesto to není pravda. Neustále vysíláme různé druhy myšlenek a ony, když už byly jednou vytvořeny, tak se jen tak nemohou ztratit, proto hledají svůj cíl. Stejně přitahuje stejné. Dobré a světlé myšlenky jsou lehké a letí vzhůru do shromaždišť dobra, odkud se k nám pak zesílené dobro, pokud si jej zasloužíme, zase vrací. Jiné je to s těmi špatnými myšlenkami. Ty jsou těžké a proto se nevznosí, ale „poválují“ se kolem nás v podobných shromaždištích. Jako je Země dnes zamořena kdejakým pozemským odpadem, tak je také zamořena odpadem myšlenkovým.

„Nechod' tam, něco se ti stane, někdo tě přepadne, nikomu nevěř. Táhle to kolo není zamknuté, určitě ho někdo ukradne. Nelez tam, spadneš a rozbiješ si hlavu. Stopaře neberu, ještě by mě okradli. Musíš jít na potrat, v osmnácti těhotná a ještě s „takovým“, co by si o nás řekli lidé. To není „náš“ člověk, má jiné názory, jiné zvyky, jinou pleť, je členem jiné strany, jiné církve a kdoví jestli ne nějaké sekty. Ten tomu vůbec nerozumí, je to buran. Ten má titul, ale kolik ho to stálo vína a úplatků. To nové auto má stejně z nakradeného. Všichni podnikatelé jsou zloději. Když si sem tam něco vezmu z práce, tak to přece není krádež. Tak nám málo platí a okrádají nás, musím to přece nějak dorovnat. A nakonec „vždyť se z toho vyzpovídám“. “

Jistě známé a úsměvné věty. Nemusí být však vůbec vysloveny, nemusíme ani nic z toho špatného udělat. Stačí jen na to pomyslet a již se to stává činem ať chceme nebo ne. Vystřelený šíp se nedá zastavit a musíme počkat až dopadne. Stejně je to i s našimi myšlenkami. Když několik lidí projde kolem nezamčeného kola a všechny napadne stejná myšlenka „mohl by ho někdo ukrást“, s největší pravděpodobností je také někdo skutečně ukradne. Myšlenka na krádež je zesílena a nakonec „napadne“ někoho, kdo se právě podobnými myšlenkami zaobírá a ten čin vykoná - myšlenka se tedy zhmotnila. Stejně je to se závistí, pomluvami a vším kolem nás.

Máme-li z něčeho velký strach, právě to se nám pravděpodobně stane. On totiž přitahuje přesně to, čeho se obáváme. Strach je ztráta víry a nepochopení fungování věčných (Božích) zákonů.

Každý máme v sobě dobro i zlo a je na nás, co v nás zvítězí. Naše svědomí nám jasně říká co a jak máme dělat, co je dobré a co ne. Je to skutečně neomylný rádce, pokud jej ještě alespoň trochu slyšíme a mluví k nám z nitra našeho citu, naší duše. Právě ty dobré myšlenky pochází od něj. Není sice špatné být dobrým a nikomu neubližovat, je to ale hrozně málo. V tomto životě máme udělat mnohem víc a právě myšlenky nás mají vést. Podívejme se kolem sebe, kam nás dovedly. Ony však za to nemohou. Uskutečnily jen to, co jsme my sami vyprodukovali. Ti kteří jsou obdařeni jasnovidným zrakem, jsou někdy zcela zděšeni co naše myšlení dokáže. Děláme něco jiného než co mluvíme a myslíme zase úplně jinak než co děláme i mluvíme. Do hloubky našich myšlenek není sice vidět, ale přesto jsme za ně plně odpovědni, lhostejno jak se chováme nebo mluvíme a zda-li vládneme sobě, rodině, obci nebo státu.

Naučili jsme se létat vzduchem jako ptáci, naučili jsme se plavat ve vodě jako ryby a zbývá nám jediné - naučit se žít na Zemi jako lidé!

Všichni dobře víme, že pokud dáme do práce málo lásky, pak se nám moc nedaří. Pokud však nedáme hodně lásky do našeho myšlení, pak se nám nebude dařit vůbec nic. Ne náhodou je psáno:

„Udržuj krb svých myšlenek čistý, založíš mír a budeš šťastný.“

II. ...slova...

Má-li myšlenka obrovskou sílu, jak mocné je pak slovo - to ani nedokážeme domyslet. A přesto jej tak nepochopitelně zneužíváme. Nevážíme slova a bez rozmyslu s nimi zacházíme jako s něčím bezvýznamným. Mluvíti stříbro, mlčeti zlato - málo které přísloví je tak pravdivé. Ale my mluvíme a mluvíme (nebo spíše žvaníme), o všem a o všech. Ty „dobré“ se snažíme pošpinit, aby nebyli náhodou lepší než my, těmi „horšími“ pro jistotu opovrhujeme, abychom nebyli zařazeni mezi ně. Naše milé „JÁ“ musí přece být na stupni nejvyšším, protože jsme chytřejší, zkušenější, vzdělanější než ostatní, máme známosti až tam nahoře, ne-li u samého Boha a možná, že víme i víc než on...

A proto žvaníme a mudrujeme... „Ten má nevychované děcka, ten zarostlé pole, ten dlouhé vlasy a tamten zas holou hlavu, ten nechodí do práce, ten druhý zas neví kdy přestat, ta má krátkou sukni a ta dlouhou, červenou, modrou, zelenou... Ten jen hrabe peníze a tamten je zas lenoch, jak ti nahoře to dělají špatně a jak „my“ bychom to dělali lépe, ale co my chudáci tady dole, když nahoře je to samý darebák, co my můžeme dělat. Schody se taky zametají od vrchu ...“, a tak se vrť můj kolovrátku.

K smíchu i pláči zároveň a přece tak pravdivé. Kde však začít to klubko rozmotávat? A má to vůbec smysl?

Ano, má. A začít musíme každý u sebe. A přesto, že se to nezdá, je to právě to nejtěžší co v tomto životě máme každý vykonat. Schody se zametají od vrchu, to je nepochybně pravda, ale když je poctivě zameteme, tak zjistíme, že dole je nejvíc špíny. Je možné to také udělat jinak, udržovat „pod schodama“ perfektní pořádek, a pak se žádná špína nemůže dostat až nahoru ...

Slovo je svaté - léčí i zraňuje. A nám byla dána ta milost s ním zacházet, proto si dejme velký pozor než cokoli vyslovíme. Všichni ti, které tak rádi kritizujeme či pomlouváme, jsou nám přivedeni do cesty právě proto, abychom na nich poznali své chyby, na jejichž odstranění máme pracovat. Ty chyby, které nám na druhých nejvíce vadí (a je jedno zda na cizích lidech nebo na našich dětech), právě ty máme my sami a ještě daleko ve větší míře, jen být k sobě upřímní. Co si myslíme a co mluvíme o svých bližních, to čerpáme ze sebe.

Opravdu dobrý člověk bude u druhých chtít nacházet nejdříve vždycky jenom to dobré, zatímco špatný je schopný zcela samozřejmě předpokládat jenom špatné u svých bližních, především v těch věcech, jimž sám nemůže ještě porozumět.

Špatný člověk bude všechno to, čemu dosud nerozumí, chápat u druhého jako špatný úmysl, neboť ve shodě se svým druhem neočekává nic jiného. Nemůže nikdy uvěřit v dobré chtění, nemůže je spatřovat jako základ nějakého jednání, protože sám toho není schopen. O ušlechtilé řeči a nezištném jednání si pomyslí, že patří do říše pohádek nebo dokonce lží, poněvadž jemu samému je to cizí a nepochopitelné.

U dobrého člověka je tomu však naopak. Bude na všechno pohlížet nejdříve podle svého druhu, který je dobrý. Jenom takový tedy může věřit v ušlechtilost či nezištné jednání, neboť sám je schopný mluvit a jednat podobně.

A tak je každý náš úsudek o druhých vždy jenom zrcadlovým obrazem naší vlastní povahy, kterou tak zcela zřetelně dáváme najevo.

Lidé, kteří o druhých mluví špatně a rozšiřují to, jsou zcela jistě také vnitřně špatní (lhostejno zda se navenek dokáží jakkoliv přetvařovat), jinak by něco takového nedělali! To je zákon stvoření, zachvívající se ve stejnorodosti. Tímto zákonem je každý přinucen, aby před sebou zjevně nesl zrcadlo, v němž klidný pozorovatel naprosto zřetelně poznává jeho vnitřní život.

I v běžné hovorové řeči vyslovujeme věci, které vůbec nejdou k sobě a ani si to neuvědomujeme. : „ Je to strašně krásné. To je hrozně dobrý člověk...“ a podobně, příkladů by bylo jistě moc. Krása ale přece nemůže být strašná, ba právě naopak. Stejně tak skutečně dobrý člověk nemůže být hrozný. Diametrálně odlišné věci jednoduše spojujeme dohromady, ale ono to přece nejde. Spojíme-li vodu s ohněm, nezbude ani jedno, ani druhé - oheň zadusíme a voda se vypaří. Stejně je to i se slovy. „To se jen tak říká“, to je často používaná věta k omluvě již vyřčeného. Avšak není omluvy. Hrubá slova vyvolávají hrubé vibrace a ty zase vše negativní kolem nás. Kdo není zcela slepý a otupělý, ten to vidí a cítí.

Ponořme se tedy do svého nitra a pozorujme nejdříve každý sám sebe, než něco vyslovíme o druhém. A věru, že mezi námi není žádný, kdo by s tím byl již hotov a mohl ukazovat na druhé.

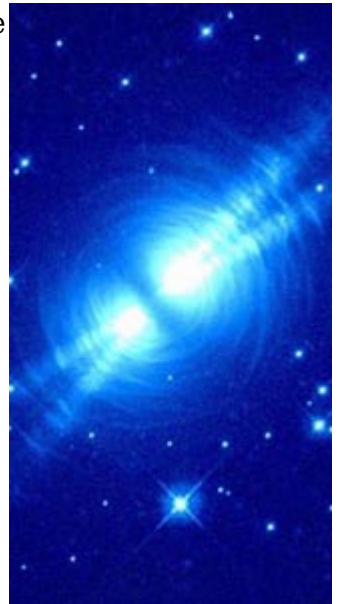
Neptejme se nikdy na autora, ale nejdříve zkoumejme **SLOVO** , v něm pak nepochybně poznáme i autora samého.

„Na počátku bylo SLOVO ...“

III. ...skutky

Od myšlenek a slov jsme se přenesly až ke skutkům. Jejich vlastní podstata nemůže být nikdy jiná, než právě ta síla, která je vyvolala - naše vnitřní citění a úroveň poznání. Pouze většina z nás nedokáže tu podstatu ihned rozpoznat. Kolik špatných skutků bylo často ve své době považováno za správné, a až čas ukázal, jaký to byl omyl. Vzpomeňme jen hrůzy středověku, inkvizice apod. Ale i 20 století, jenž se chýlí ke svému konci, ač považováno za vyspělé a téměř dokonalé, má své hrůzy stejného, ne-li většího kalibru - milióny mrtvých ve dvou světových válkách a stovkách válek lokálních, totalitní vlády, bolševismus, fašismus, komunismus i další -ismy, které „Homo sapiens - člověk moudrý“ dokázal vyprodukovat.

Bylo také spoustu dobrých činů, avšak zdaleka ne u všech byl jejich smysl ve své době správně pochopen a autoři byly mnohdy zesměšňováni, mučeni i zabíjeni. Dokonce ani dnes se jim nevede jinak, jejich odsuzování má pouze jiné formy. Zase až čas ukázal a ještě ukáže jejich velikost a pravdu. Proč jsme tak nepoučitelní?!

Přestože někdy „vyvádíme pěkné psí kusy“, je nám stále ponechána svobodná vůle. Ani Bůh (Alláh, Vesmír, nebo jakákoliv Vyšší moc v kterou věříme) ve své velikosti nám naši svobodnou vůli nebere - NIKDY. A my při své malosti a nicotnosti se opovažujeme být moudřejší než ten Nejvyšší, a chceme brát svobodnou vůli těm ostatním - jak pošetilé. Stačí se podívat kolem sebe. Jenom taková maličkost: Jak často se rozčilujeme, že ten dělá to, či ono a nám se to nelíbí a měl by to dělat jinak. Uvědomme si, co je to za děj. V ten okamžik totiž „já“ chci, aby ten druhý dělal to co já chci a ne to, co chce on sám. Vnucuji mu svůj názor. Chci mu tedy vzít jeho svobodnou vůli. Nepodezříváme každého, kdo dělá zrovna to, co nám nevyhovuje, že to chce vědomě dělat špatně. To jenom z našeho pohledu to tak vypadá. Možná ten dotyčný ještě nedozrál na takovou úroveň, aby rozpoznal, že to co dělá není dobré. My mu můžeme pouze sdělit náš názor nebo radu, stojí-li o ni. Jinak jej nechejme kráčet jeho cestou. Může tomu totiž být také právě naopak. To my jsme možná ještě na nižší úrovni a proto to nechápeme. Kdo z nás může zhodnotit duchovní úroveň toho druhého, když nejsme schopni správně zhodnotit ani sami sebe. Jakékoliv rozčilování tedy není na místě a je to zase pouze naše nepochopení reality a věčné Pravdy.

Co je **Pravda**? Tvrdí se, že každý má svou pravdu. To je však velký omyl. Není tisíce pravd. Je jen jediná Pravda, jen my se na ni díváme z různých úhlů. Je jako krystal ve kterém se paprsek světla rozloží na spektrum barev, které každý z nás vidí z jiné strany, a tedy vnímá jinak. Když se však opět spojí, znovu vytvoří jediný paprsek. Můžeme to kroutit jakkoliv, nic naplat. Ona ta jediná a pravá pravda vyjde vždy najevo, většinou však později, než jak by z našeho pohledu v danou chvíli bylo dobré. Mnohdy až po letech, kdy jsme už zapomněli, či kdy už ani onen dotčený nežije. Pak býváme rozčarováni a krčíme rameny. Většinou ti, kteří „jsou dnes oslavováni a vysoce ceněni“, za jistou

dobu - po ukázání právě té nezkalené pravdy - při konfrontaci s ní neobstojí. Jakož i naopak: Ti, dnes opovrhovaní v zrcadle téže pravdy nás donutí k hanbě nad sebou samými.

Chováme se totiž „pragmaticky“. Dnes toto slovo slýcháme především v souvislosti s politikou. Co to však ten pragmatismus je? „Co vyhovuje jednotlivci (tedy mně), to přece musí vyhovovat i ostatním“, nebo také jednodušeji: „účel světí prostředky“. Ano to je podstata pragmatismu a objevuje-li se v politice, je to jenom nepatrný vrcholek obrovského ledovce. Je všude kam se podíváme - na všech možných (i nemožných) úřadech státní správy i všech samospráv, ve školách, podnicích, v zájmových, sportovních i jiných organizacích, ale i v církvích, v rodinách a především právě v nás samotných. Jen málokdo si to chce však přiznat. Motáme se stále v kruhu a jsme hrdí na svoji neschopnost poznat smysl bytí. Jsme pyšní na vědomosti, techniku a všechno to, co jsme dokázali, přestože to je jen malinká kapka v obrovském moři vědění a poznání duchovní Pravdy.

Bud' přistoupíme na to, že existence světa je směsicí náhod, tedy pouze jakýsi chaos, tak jak to tvrdí většina (především českých) „učenců“. Nebo se přikloníme k tomu, že všechno má jisté řízení a svůj pevný řád a pořádek, v němž jsou ovšem náhody - natož pak chaos - vyloučeny. Jak již bylo řečeno, každý má svobodnou vůli a může se rozhodnout co je mu bližší a pokud není duchovně líný, může se dokonce přesvědčit, co je reálnější. Pozorujeme-li současná dění na celém světě, zdá se, jakoby skutky lidstva podávaly důkaz o zmíněném chaosu. Je to však pouze sklizeň naší dřívější špatné setby!

Naše prožívání není živé - nebo spíše není skoro žádné. Většina lidí totiž žije v budoucnosti, neustále přemýšlí co bude, až bude, jak bude, kdy bude, už se nemůže dočkat až... Menší část naopak v minulosti, jak to bylo tehdy, za nás, když jsme my byli mladí, to byla jiná doba, opájí se minulými úspěchy... Jen nepatrná hrstka dokáže žít přítomností a tak ji opravdu prožít. A to je nesmírně důležité, neboť jenom to skutečně prožité si s sebou vezmeme na věčnost. Jenom z **prožitě** přítomnosti se správně formuje budoucnost.

Rozumová chytrost a vědění jsou dvě různé věci. Dnes je více ceněna rozumová chytrost. V budoucnu však tomu bude naopak, neboť **vědění je rozhodující**. Všechno to rozumově naučené zde zanecháme, jenom vědění a prožití nám zůstává i po smrti.

Člověče, bud' opravdový ve všem, v prožívání, v myšlení, slovech i skutcích.

Udělej si čas a rozhlédni se, zda jdeš správnou cestou.

Zastav se nebo budeš zastaven!

Pro Zpravodaj obecního úřadu Dolní Bojanovice
pracoval Vít Ištvanéč (1998 - 1999).

From:
<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
https://duchovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/mysleni_slova_skutky?rev=1415152355

Last update: **05.11.2014 02:52**

